

Kim Jong Il i gorący poryw do zjednoczenia na Półwyspie Koreańskim

W ostatnich latach w stosunkach między Północą a Południem Półwyspu Koreańskiego zaszły zmiany zasługujące na uwagę. Jeden naród żyjący na jednym terytorium został rozdzielony za sprawą sił zewnętrznych i ponad pół wieku stosunki między Północą a Południem charakteryzowały się wzajemną nieufnością, wrogością i rywalizacją. Stosunki te zmieniły się w pokojowe współistnienie, współpracę i gorący poryw do zjednoczenia.

Po spotkaniu najwyższych przywódców Korei Północnej i Południowej w czerwcu 2000 roku zakończonym Wspólną Deklaracją z dnia 15 czerwca nastąpiły rzeczywiście zadziwiające zmiany zgodnie z ideą „wspólnymi siłami naszego narodu”.

Między Północą i Południem, tak jak nigdy, prowadzony był dialog poświęcony zjednoczeniu. Według oficjalnych danych, w ciągu 5 lat od opublikowania Wspólnej Deklaracji z dnia 15 czerwca odbyło się ponad 100 kontaktów i rozmów dwustronnych: 14 serii na szczeblu ministrów, 42 serii posiedzeń Komitetu ds. wsparcia współpracy gospodarczej, 11 serii rozmów i kontaktów roboczych między przedstawicielami władz wojskowych. Tak gwałtownego postępu nie było dotąd w kontaktach między Koreami. Szeroki rozmach miały wspólne imprezy i kontakty nakierowane na współpracę w dziedzinie sportu, kultury i nauki.

Wcześniej, zanim opublikowano Wspólną Deklarację z dnia 15 czerwca, aby doszło do jednorazowej wymiany zespołów artystycznych i grup odwiedzających ojczysty kraj, organizacje Czerwonego Krzyża Północy i Południa odbyli w ciągu 14 lat 25 serii rozmów wstępnych i 10 zasadniczych oraz 3 spotkania robocze. Jednak w

ciągu ostatnich czterech lat wystarczyły 4 spotkania przedstawicieli Czerwonego Krzyża aby doszło do 10 spotkań członków rozłączonych rodzin.

Częściej spotykali się przedstawiciele różnorodnych kręgów społeczeństwa.

Wcześniej studentka Korei Południowej przebywająca w Phenianie jako przedstawicielka Narodowej Rady Przedstawicieli Studentów po powrocie na Południe była traktowana jak przestępca. Obecnie liczni obywatele podróżują i przyczyniają się do pokojowego współistnienia i zgody na zjednoczenie kraju.

Na szeroką skalę odbywa się wymiana w dziedzinie sportu i kultury. Połączono ponownie drogi kolejowe i samochodowe.

W czerwcu zeszłego roku w Phenianie odbywał się Wielki Festiwal Jedności Narodowej, poświęcony 5-leciu ogłoszenia Wspólnej Deklaracji Północy i Południa z dnia 15 czerwca. W tej imprezie oprócz przedstawicieli różnych kręgów społeczeństwa Południa, Północy i zagranicy wzięli udział także przedstawiciele władz Północy i Południa, co podkreśliło profil i znaczenie Festiwalu jako ogólnonarodowego forum jedności i zjednoczenia.

W warunkach, gdy taje lód ostrej konkurencji i wzrasta współdziałanie Północy i Południa urzeczywistnia się solidarność i koalicja Południa, Północy i zagranicy, powstała struktura konfrontacji: cały naród koreański - Stany Zjednoczone, jak nigdy przedtem wzmogły się antyamerykańskie nastroje w Korei Południowej. To ważny fakt rozwoju wydarzeń. Dziś naród Korei Południowej nie uważa Stanów Zjednoczonych za „obrońcę” i „przyjaciela”, osądza je jako agresora i okupanta, występuje przeciwko USA oraz w obronie samodzielności, żąda wyprowadzenia wojsk amerykańskich, głosuje za współdziałaniem z rodakami na Północy.

Obecnie wszyscy Koreańczycy, niezależnie od miejsca zamieszkania - na Północy, Południu, czy za granicą, pragną zakończenia panowania i ingerencji sił zewnętrznych na Półwyspie Koreańskim oraz osiągnięcia zjednoczenia kraju. Są przekonani, że wkrótce nastąpi ten długo oczekiwany moment.

Niespotykany w 60-letniej historii ruchu na rzecz zjednoczenia ostry zwrot i początek nowej epoki samodzielności narodowej i zjednoczenia stały się możliwe wyłącznie dzięki pracom Kim Jong Ila. Naród koreański sprawiedliwie nazywa go Gwiazdą Przewodnią zjednoczenia Ojczyzny.

Pierwsze – od czasu rozpadu kraju, które miało miejsce 55 lat temu – spotkanie najwyższych przywódców Północy i Południa, a także ogłoszenie Wspólnej Deklaracji z dnia 15 czerwca były znaczącym rezultatem okazanej przez niego miłości do Ojczyzny i narodu, twardej woli doprowadzenia do zjednoczenia Ojczyzny i niezwykłych talentów jako działacza politycznego.

Realizując wielkie plany o wcieleniu w życie wskazówek Prezydenta

Kim Il Sunga dotyczących zjednoczenia Ojczyzny, Kim Jong Il na początku 2000 roku podjął decyzję o spotkaniu najwyższych przywódców Północy i Południa i dialogu na najwyższym szczeblu w Phenianie, a także czynił wielkie wysiłki, aby te spotkania odbyły się. Dał wyraz, że historyczne spotkanie w Phenianie powinno wydać owoce spełniające nadzieje rodaków i narodów świata. Zwracał wielką uwagę nie tylko na ogólne treści Wspólnej Deklaracji lecz także na każdy punkt i stwierdzenie.

Kim Jong Il w szczególności sformułował jako ogólnonarodową ideę w dziele zjednoczenia hasło: „wspólnym wysiłkiem naszego narodu”, przyjęte przez wszystkich Koreańczyków, które stało się sztandarem ruchu na rzecz niepodległości i zjednoczenia. Jest to szczególna zasługa Kim Jong Ila w dziele zjednoczenia Korei.

W rzeczywistości nowa epoka narodowej samodzielności i zjednoczenia rozpoczęła się na Półwyspie Koreańskim wraz z ideą „wspólnym wysiłkiem naszego narodu” oznaczającą, że zarówno osiągnięcie samodzielności jak i zapewnienie pokoju, czy konsolidacja powinny być dokonane przez naród koreański. Pod tym sztandarem dynamicznie rozwija się dzieło zjednoczenia Korei. Gdy pod hasłem „wspólnym wysiłkiem naszego narodu” Koreańczycy, jako panowie tego dzieła,

będą własnymi siłami rozwiązywać kwestię zjednoczenia, dokona się samodzielne zjednoczenie; gdy osiągną pokojowe współistnienie zamiast walki dokona się pokojowe zjednoczenie; gdy dążą do połączenia można osiągnąć wielką narodową konsolidację. Pomyślne wypełnienie Wspólnej Deklaracji z dnia 15 czerwca jest niewyobrażalne w oderwaniu od nieprzeciętnego talentu przywódczego i potężnej polityki Songun Kim Jong Ila.

Historia zna wiele przypadków, gdy umowy między dwiema stronami pozostały tylko na papierze na skutek podstępnych intryg i nacisku ze strony sił zewnętrznych.

Lecz na Półwyspie Koreańskim, gdzie skomplikowanie przeplatały się interesy wielkich mocarstw i bardziej, niż gdziekolwiek, zaostrzyła się sytuacja, Wspólna Deklaracja z dnia 15 czerwca jest nieustannie wypełniana, co jest zasługą polityki Songun.

Kim Jong Il, niosąc wysoko sztandar Songun zarówno w dziele obrony socjalizmu, jak i w dziele budowania potężnego rozkwitającego mocarstwa, czy w dziele zjednoczenia Ojczyzny, w stosunkach międzynarodowych obronił los naszego narodu, pokój i bezpieczeństwo na Półwyspie Koreańskim przed ingerencją i prowokacją sił zewnętrznych. W stosunkach wewnętrznych aktywnie posuwał naprzód dzieło pojednania, współpracy i zjednoczenia. Dzięki polityce Songun Korea przygotowała potężną siłę powstrzymującą wojnę, co dało jej możliwość zdecydowanie przerwać twardą politykę USA mającą na celu zduszenie i ingerencję w stosunki międzykoreańskie, obronić suwerenność i bezpieczeństwo kraju, i rozwiązać kwestię zjednoczenia. Pomimo bezsensownych intryg Stanów Zjednoczonych, próbujących wywołać wojnę jądrową, na Półwyspie Koreańskim zapobiega się wojnie, oraz stwarza się sytuację i warunki dla pomyślnego wypełnienia Wspólnej Deklaracji z dnia 15 czerwca. Ta rzeczywistość wywołuje duży oddźwięk u Koreańczyków z Południa, którzy mówią, że polityka Songun daje więcej korzyści Południowi i za to wyrażają bezgraniczną wdzięczność Przewodniczącemu GKO Kim Jong Ilowi.

Nieprzypadkowo południowokoreański magazyn „Mal” zauważył, że „Prezydent Kim Il Sung uratował naród od japońskich imperialistów i oswobodził Ojczyznę”, a „Przewodniczący Narodowej Komisji Obrony Kim Jong Il i idee Juche niezawodnie uratują naród od samowoli USA i dokonają zjednoczenia”.